

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

Griezelen in het donker

De hemel, de hel en het vagevuur

Ik zit in mijn zetel en droom er maar wat op los. Met open ogen dan nog het liefst. Zonder dat ik het zelf in de gaten heb, vallen mijn ogen dicht. Om de een of andere redenen kom ik terecht in een waar sprookjesland. Het klinkt gek maar zelfs de dieren komen tegen me praten. De bomen hebben lachende gezichten en neigen hun takken op de maat van de wind als een soort van groet naar me. Het pad tussen de bomen waar ik overheen loop, lijkt steeds langer te worden, alsof er geen einde aan komt. Waar ik ben weet ik niet. Waar ik uit zal komen, kan niemand, mens noch dier noch boom me zeggen. Ik moet het pad verder af lopen. Het gekke is wel dat de lucht steeds donkerder wordt. Het lijkt wel een Robar verhaal. Maar toch is het anders. Het is net alsof er aan het eind van de weg me iets te wachten staat dat ik niet fijn zal vinden. Mijn voeten slepen zich voort terwijl het nog donkerder wordt. Ik ben bijna aan het eind van mijn krachten. Poorten van de hel opent u en ontvang mij, denk ik zelfs op een gegeven moment en het lijkt wel alsof ik het vagevuur al kan zien schemeren. Ik sleep me vooruit, mijn ondergang tegemoet. Maar de weg verandert opnieuw. Het duister verdwijnt en wordt langzaam weer een heldere hemel. Ik blijf staan en kijk om. Alles wat duister is, wordt weg gevaagd. En het lijkt wel alsof de bomen het ook merken, want zachtjes fluisteren ze op de maat van de ruisende wind die door hun takken speelt : de weg was zwaar maar je hebt het gehaald. Nu ben je een van ons. Eén van de velen met een zuivere ziel. En zo voel ik het ook. Zo licht als een veertje dans ik verder over het pad. Het lijkt wel alsof ik bijna vliegen kan. Maar plots klinkt het loeien van een stormklok. Het lijkt wel alsof de hemel opnieuw open barst. Maar dat is slechts een fata morgana, want langzaam gaan mijn ogen open. En terwijl de hemel steeds meer door midden breekt zie ik het plafond van mijn slaapkamer steeds duidelijker worden.